

Cố Đô Khuynh Hàn

Contents

Cố Đô Khuynh Hàn	1
1. Chương 1: Hàn Y	1
2. Chương 2: Mặc Hàn	2
3. Chương 3: Khuynh Hàn	3

Cố Đô Khuynh Hàn

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, Đoàn văn Editor: Hoại Băng Khuynh Hàn Thành. Khuynh Hàn Thành Y là công t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-do-khuynh-han>

1. Chương 1: Hàn Y

Nơi chốn bướm hoa nam tử tầm hoan, hiện tại ở Xuân Phong lâu xuất hiện một vị nữ tử tên là Hàn Y, sinh ý càng lúc càng tăng cao.

Chuyện kể rằng Hàn Y này có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, dáng người lại càng thanh thoát.

Chính là, thật kỳ quái, Hàn Y này đến bây giờ vẫn là thanh quan. (bán nghệ không bán thân)

Khuynh Hàn thành trước đây là kinh đô, từ sau thời Gia Vũ Đế, mới dời đô đến Dương thành hiện tại.

Mà Khuynh Hàn thành hiện tại, vốn dĩ cũng không gọi là Khuynh Hàn thành.

Năm nay trời thuận, lương thực mùa thu hoạch rất tốt, giao dịch thương hàng cũng rất sôi sảng.

Rất nhiều thương nhân dừng mãnh tiến vào cố đô này.

Cổ Thương là một gã thương nhân, một thương nhân tương đối thành công. Cổ gia là môn đệ thư hương, không ít người trong tộc nắm chức vị cao trong triều, cho nên Cổ gia thật sự phản đối Cổ Thương trở thành

thương nhân.

Nhưng Cổ nhị tiểu gia này khư khư cố chấp, rời khỏi nhà ra ngoài bên ba.

Bằng dung mạo tuấn tú cùng tài trí, cùng với gia cảnh chống lưng, Cổ Thương muốn thành công cũng không khó.

Đến cố đô này, cùng người bàn chuyện làm ăn, địa phương tốt nhất chính là thanh lâu.

Giao dịch cùng hần, là một nhà giàu mới nổi ở Khuynh Hàn thành, điểm hẹn tự nhiên cũng là thanh lâu tốt nhất Xuân Phong lâu.

Rượu đỏ đẹp rực rỡ, mỹ nhân mỉm cười, liền khiến Lý lão gia tâm thần nhộn nhạo, hoàn toàn không nghe rõ lời nói của Cổ Thương, mơ mơ màng màng ở trên khế ước hạ chữ ký của mình.

Khi đầu bút lông dừng lại thì Cổ Thương lộ ra nụ cười quỷ dị, hần chỉ thích cùng người có tiền giao dịch, tiền được đưa vào địa phương càng tốt, thì hần càng kiếm được nhiều tiền.

Không bao lâu, Lý đại chương quỹ đã say khướt, Cổ Thương cũng nhân cơ hội đi ra ngoài, hít thở không khí thoáng đãng. Hần thật sự không thích hương phấn nồng đậm trong thanh lâu.

Hần đứng trước cửa sổ phía bắc, nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài.

Gió vi vu thổi qua, trong lúc giật mình, phía dưới thoáng qua tiếng quần áo tung bay, bóng trắng chợt loé lên. Hần theo trực giác nhìn đi, chỉ thấy một vị bạch y nhân, lúc này cũng ngẩng đầu nhìn hần.

Thế giới thoáng chốc dị thường tĩnh lặng, chỉ còn hai người nhìn nhau.

Tự xưng là Cổ Thương lạnh lùng, thời điểm nhìn thấy người kia, cõi lòng cũng sinh ra một cảm giác lạ thường.

“Người là ai?” Hần buột miệng hỏi.

Người phía dưới hướng về hần mỉm cười, môi son nhẹ nâng: “Hàn Y.”

2. Chương 2: Mặc Hàn

Nửa đêm hôm sau, Cổ Thương như cũ cùng người đến Xuân Phong lâu bàn chuyện làm ăn, như cũ thành thạo chuốc người kia quá chén, thành công kiếm lớn được một món lớn mới ngừng lại.

Ra khỏi phòng, phái người đi tìm tú bà, muốn hỏi về nữ tử đêm qua.

Tú bà nhìn một thân quần áo Cổ Thương, cũng không phải bộ dạng của người có nhiều tiền, trong lòng lập tức có chút bất mãn, ngữ khí cũng chua ngoa không ít.

“Ai nha, Cổ công tử. Không phải là mục mục ta nói, Hàn Y cô nương này ngay cả hoàng thượng cũng muốn gặp một lần, luôn luôn phải xem cô nương nàng có nguyện ý gặp mặt hay không.” Cầm quạt che miệng lại, vẻ mặt không rõ ý tứ nhìn lên Cổ Thương.

Cổ Thương cũng không giận, vẫn mang vẻ mặt nho nhã ôn hoà, trong mắt cũng đầy tiểu ý nhìn tú bà.

“Mục mục, để cho hần vào đi.” Bên trong cánh cửa truyền đến một thanh âm, thanh âm đẹp dễ nghe vô cùng.

Trong mắt tú bà thoát hiện lên một nét u quang, có chút bí ai.

Cổ Thương cảm thấy bản thân mình đã nhìn nhầm, quả nhiên một giây sau, tú bà lập tức cầm quạt hung hăng vẩy một cái, bỏ lại một câu: “Tuỳ người.” Rồi rời đi.

Cổ Thương nhìn thấy tú bà rời đi, không hiểu vì sao, nhưng vẫn đẩy cửa ra.

Trong phòng chủ đạo hai sắc trắng và xanh, hương vị thanh nhã lượn lờ, trong nhất thời Cổ Thương cảm giác bản thân mình không phải đang ở trong thanh lâu hoa uyển, mà là một nơi nào đó, sâu thẳm trong nội tâm của hắn, hoặc là ở trong miền ký ức xa xưa.

Tâm, đau nhói không thôi.

Rèm trần châu che khuất một nhân ảnh, cũng như là đêm qua.

“Cổ công tử?”

Cổ Thương lấy lại tinh thần, đối với phương hướng thanh âm truyền đến gật gật đầu, hắn xác định người nọ đã nhìn thấy hắn.

“Cổ công tử muốn gặp ta, có chuyện gì?”

Cổ Thương ngồi khoanh chân xuống thảm, “Nghe nói Hàn Y xinh đẹp tựa tiên nhân, Cổ mỗ tất nhiên muốn được nhìn thấy.”

“Chính là, không biết Hàn Y tên thật là gì?”

Người phía sau rèm nói nhỏ, “Tên ta là Hàn Y, lời này của công tử có ý gì?”

“Hàn Y vốn là tên nữ nhân, người là nam tử, không phải?”

Lần này, sau rèm bỗng tĩnh yên.

Một lúc sau, truyền ra một tiếng nghi vấn, mơ hồ đan xen ý cười: “Làm sao người biết, ta là nam nhân?”

Cổ Thương hai mắt mím cười nhìn hắn, nói: “Cảm giác đi.”

Người nọ cũng không nói gì, chính từ từ trong rèm đi ra.

Cổ Thương nhìn thấy hắn, khoé miệng cũng nhếch lên, không biết đang cười cái gì.

Người nọ một thân bạch y, ngực áo hơi mở, lộ ra da thịt tuyết trắng, nhưng hoàn toàn là bằng phẳng.

Trên mặt không hề tô son trát phấn, đường nét trong sáng càng thêm rõ ràng, một người nam tử trang nghiêm không hề giả tạo.

“Người có bằng lòng, nói cho ta biết tên, hay không?”

Nam tử cười, đẹp đến vô cùng, “Mặc Hàn, Bạch Mặc Hàn.”

3. Chương 3: Khuynh Hàn

Cổ Thương nhìn ánh mắt của hắn, dần dần biến thành cổ quái, thanh âm cũng mơ hồ thay đổi: “Mặc Hàn thật sự xinh đẹp, Khuynh Hàn thành này chẳng lẽ là tâm ý của Hàn huynh?”

Bạch Mặc Hàn nhìn thấy hắn, đôi mắt màu trà loé lên nét khó hiểu, y nói: “Người muốn biết?”

“Biết cái gì?”

Bạch Mặc Hàn thu thập quần áo trước ngực, không chút nào câu nệ ngồi đối diện Cổ Thương, nói: “Lại lịch của cái tên Khuynh Hàn thành?”

Cổ Thương nhún nhún vai.

Khuynh Hàn, là Khuynh Hàn. Chỉ là một toà thành thôi.

“Người cảm thấy được, thành này vì sao lại tên Khuynh Thành?” Bạch Mặc Hàn hỏi.

“Không biết, nhưng nghe nói là Gia Vũ Đế trước khi chết quyết định, chẳng lẽ còn ý nghĩa gì bên trong?” Cổ Thương cau mày đáp.

Mặc Hàn im lặng, nâng tay áo rót rượu vào hai chén lưu ly ở trước mặt, khẽ nhấp một ngụm, mới chậm rãi nói: “Khuyneh Hàn là tên một người mà thôi.”

Cổ Thương “ân” một tiếng, nhưng lời khẳng định này bật thốt lên ngay cả hắn cũng hoảng sợ.

Bạch Mặc Hàn nhiều thâm ý liếc nhìn hắn một cái, nói tiếp: “Khuyneh Hàn là một nam tử, hơn nữa, hắn là hoa khôi.”

Không để ý kinh ngạc của Cổ Thương, Bạch Mặc Hàn tiếp tục nói:

“Khuyneh Hàn lúc đó là hồng bài đầu bảng, thoáng mỉm cười đều có thể rung động nhân tâm.”

Lúc ấy Gia Vũ Đế vẫn là hoàng tử đến dân gian du ngoạn, liền đối với Khuyneh Hàn nhất kiến chung tình.

“Một chuyện xưa rất cũ.” Cổ Thương nói.

Bạch Mặc Hàn cười lạnh: “Đúng vậy, một chuyện xưa rất cũ, ngay cả nội dung đằng sau cũng cũ vô cùng.”

Gia Vũ Đế cuối cùng cũng khiến Khuyneh Hàn cảm động, hắn chuộc Khuyneh Hàn từ thanh lâu ra, hai người trộm ở cùng nhau.

Kết quả không bao lâu sau, lão hoàng đế băng hà, Gia Vũ Đế phải trở lại hoàng cung. Khuyneh Hàn trong căn phòng nhỏ ở ngoại ô đợi hắn ba năm, mà kết quả cuối cùng chính là, Gia Vũ Đế tranh được ngôi vị, cũng cưới nữ nhi của công thần lớn nhất Tả tướng quân, mỹ nhân đệ nhất thiên hậu Tả Phong Hàm làm hoàng hậu.

Khuyneh Hàn vẫn ở trong căn phòng nhỏ đợi chờ, nhưng năm tháng qua đi, Gia Vũ Đế chưa bao giờ tìm lại hắn. Trong dân gian đều kể chuyện hoàng thượng cùng hoàng hậu phu thê tình thâm, ngoại trừ hoàng hậu, hoàng thượng cũng không có bất kỳ phi tử nào, có thể thấy được tình cảm đậm sâu.

Nghe như vậy, Khuyneh Hàn rốt cuộc không chịu nổi. Y không lựa chọn báo thù, không muốn lên kinh đòi cho mình một danh phận. Y nhận ra được, hết thảy đã không còn quan trọng. Tâm đã bị mất, tôn nghiêm, thân thể này, mình còn phải giữ cho ai.

Cho nên hắn một lần nữa trở về thanh lâu, bắt đầu cuộc đời phong hoa tuyết nguyệt của hoa khôi.

Chuyện xưa nói đến đây, Bạch Mặc Hàn cố ý dừng lại, uống ngụm trà.

Cổ Thương nói: “Xem ra Gia Vũ Đế này là người bạc tình bạc nghĩa. Cái tên Khuyneh Hàn Thành này chẳng lẽ là gọi sai? Thật ra là Khuyneh Hàm?”

Sắc mặt Bạch Mặc Hàn thoáng chút nhợt nhạt đón đầu, sau lại bất động thanh sắc nói tiếp.

Sự tình Khuyneh Hàn trở lại hồng trần, rất nhanh truyền khắp kinh thành, nhưng trong hoàng cung, Gia Vũ Đế kia vẫn một mực lặng im.

Mười năm sau, vị tướng họ Lãnh nước khác đặt ra yêu cầu, nếu có thể đem Khuyneh Hàn tặng cho hắn, hắn cam đoan trong hai mươi năm tuyệt không xâm phạm lãnh thổ chia quốc.

Điều kiện này thực mê người, cho nên Gia Vũ Đế đáp ứng rồi.

Khuyneh Hàn bị mang đến biên cương, trên đường đi tự vẫn.

Một thời gian sau trước khi Gia Vũ Đế chết, đưa ra một quyết định, dời đô về Khải Dương hiện tại, đổi tên Hoàng Kinh thành thành Khuyneh Hàn thành, cũng chính là toà thành nơi đây.

Cổ Thương sau khi nghe xong vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lại hỏi: “Vì sao, lại nói cho ta biết?”

Bạch Mặc Hàn lẳng lặng đứng lên, ngồi vào bàn trang điểm bắt đầu hoá trang, vừa thoa phấn đánh son, vừa nói: “Không có gì, chỉ là cảm thấy bộ dáng người rất giống một vị cô nhân, hắn cũng biết rõ chuyện xưa này mà thôi.”

“Vậy sao?” Cổ Thương mang một tia cười khở, “Người muốn trang điểm, ta không quấy rầy.”

Đẩy cửa ra, hắn thoáng nhìn qua Mặc Hàn, cuối cùng đóng cửa lại.

Đi tới đình viện, hắn dựa vào gốc cây liễu, nhìn ánh trăng ngàn năm không đổi, nước nở: “Người sao biết là hắn phụ lòng người? Người làm sao biết được, sau khi người chết đi, hắn tự mình xuất binh giết người ngoài biên giới. Máu tâm chảy khắp nhân gian, phẳng phất như muốn nhuộm đỏ ánh trăng, thế nhưng người, người lại không thấy được.”

Ta chỉ muốn cho người vô ưu vô lo rồi đi, không ai biết, ta làm cái gì. Chỉ cầu người, kiếp sau không cùng ta gặp lại.

Hết thấy đều là quá khứ, đó là sai lầm phạm phải từ ngàn năm trước, không cần bọn hắn lúc này gánh vác.

Cả đời này, hắn là Cổ Thương, y là Bạch Mặc Hàn.

Chỉ là hai người...vĩnh viễn không có quan hệ, mà thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-do-khuynh-han>